

FAMILIÆ
REGVM PONTICORVM ET BOSPORANORVM, EX STIRPE
ACHAEMENIDARVM ET ZENONIS

Laodicensis: quæ à D A R I I Hystaspis temporibus
vsq; ad imperium CLAVDII, regnârunt
annos circiter D. LX.

editæ

A

REINERO REINECCIO
STEINHEMIO.

GEORGIUS FABRICIVS.

*Bosporus, & tellus tulerit quos Pontica Reges,
REINERE ingenio notius ecce tuo est.
Vis atrox animi nulli diuturna: ter hosti
Romano, factus rex, fera præda docet.
Bestiâq;, & miles custodit corpora frustra,
Addita amicorum sit nisi certa fides.
Fida suo domino, comes irreuocabilis, vna
Inter mille duces Hypsicratæa fuit.
Occidit & Machares, sunt fractâq; Pharnacis arma:
Impius in patrem hic, perfidus ille fuit.
Regna armis quesita cadunt, pereuntq;, relicta,
Mortali tutum est conditione nihil.*

LIPSIÆ M. D. LXX.

AK

ADAMVS FRANCISCVS
AD LECTOREM.

S Temmata si regum, tenuit quos Pontica tellus
 Nosse cupis, breuiter digerit iste liber.
 Ortus Achemenidum generoso sanguine princeps,
 Regia Darij munere sceptrata tulit.
 Successere Duces, animis & Marte feroces,
 Magna quibus bello crescere cura fuit.
 Romanosq; diu Mithradates pertulit hostes,
 Fida cui pellex Hypsicratea comes.
 Perfidus at natus, profugum qui cade parentem
 Sustulit, & pœnas casus ab hoste dedit.
 Hinc Pontum tenuere nouo de sanguine Reges,
 Roma potens donec subdita sceptrata tulit.
 Quæ veterum euoluens magno monumenta labore,
 Reinerus scripto prodidit ecce nouo.
 Ergò faue Musis, & plurima regna memento
 Quòd Deus ob Regum mutet in orbe nefas.

XXI

NOBILITATE
GENERIS, PRÆCLARA
INDOLE ET VIRTUTE
ORNATISSIMIS ADOLESCENTI-
BUS, IOANNI GEORGIO, IOANNI
BERNHARDO, IOANNI SIGISMUNDO, germa-
nis fratribus à Bernstein, & IOANNI HEN-
RICO à Schönbergk, discipulis suis
carissimis.

S. D.

N prodeunt iterum cum nomine
vestro, adolescentes nobiliss. Pon-
ticorum & Bosphoranorum Regum
familiae, quas ante quadriennium
vobis, Bernsteinij, conscriptas nunc
tecum etiam, Schonberge, partici-
pandas censui. Nam cum intro-
spicere post cepissem omnia diligentius, deesse animad-
uerti plurima, quæ tunc properando nimium partim
omiseram, partim minus diligenter & enodatè expli-
caram: Quod mihi quoq; contingat, quod dicitur,
δέυτερά εἶναι ἀμείωρα, posterioresq; cogitationes solere
esse sapientiores. Vestrum fuerit, quicquid id est offi-
cij, quo amorem erga vos meum atq; studium testificari
volui, equi boniq; facere, tum in studijs, ita vt capi-
stis,

A 2

stis, gnaviter pergere, ut parentum & propinquorum,
adeoq̄ bonorum omnium, de vobis spei satisfaciatis, &
quibus in cæteris ornamentis abundant familie ve-
stræ eruditionis doctrinarum laudibus, has eis confer-
uetis atq̄ augeatis. Etenim produxisse scimus utrasq̄,
& quidem Barbaro adhuc illo superioris temporis sæ-
culo, viros eruditissimos, quiq̄ eos sint consecuti hono-
res, qui censentur in eruditis maximi: & vidit nostra
ætas inter Romanæ Ecclesiæ Purpuratos **NICO-**
LAVM SCHONBERGVM, cui quan-
tum detulerit **CLEMENS VII.** Pontifex,
satis nos Italicæ condoces faciunt historiæ. Quippe con-
silijs & legationibus ab eo adhibitus fuit gravissimis: è
quibus legationibus facile eæ illustrissimæ omnium
sunt, quas suscepit ad tres potentissimos Christiani or-
bis monarchas, nempe Imp. Carolum V. Cesarem,
Francorum & Anglorum Reges. Cumq̄ Romam fe-
liciter & cum laude reuersus, interrogatus esset à Car-
dinale quodam Collega, quid apud singulos maximè
memorable vidisset: In Gallia pulcrum regnum, in
Anglia Regem pulcrum, in Hispania sapiens consili-
um Regis se vidisse, testatus est. Vnde quod in illo fue-
rit ingenij acumen, quanta prudentia & in indicando
dexteritas, apertū fit omnib. E Museo nostro, Lipsiæ
Non. Iunij. Anno à nato Christo. M. D. LXX.

Reinerus Reineccius Stein-
hemius.

Q V A M V E T E
 R E S R E G I O N E M P O N
 T U M A P P E L L A R I N T, Q V A S
 I N E A C O L L O C A R I N T G E N T E S, Q V Æ
 fuerint ibi imperia, quæq; tenuerint ea
 familiæ.

P Rincipiò Euxinum Pontum, quòd
 neq; profundus sit, & fluctuosus atq;
 que feruens, & accolarum feritas
 immensa esset, ἀζευον appellatum
 accepimus, quod Latini dicerent
 accessu peregrinorum carentem,
 seu, vt Horatius Poëta reddidit, in-
 hospitale. Pòst accolarum mori-

bus aliquantum, vt Mela ait, mollitis, ita vt adiri iam tutò
 possent, & Ponto simul nomen mutatum, cœpitq; is pro
 ἀζευον vocari εὐζευον, hoc est, hospitalis. Ac singulari-
 ter mare illud Pontus appellatum κατ' ἕξοχὴν, vt auctor
 est Strabo, quòd antiqui illius æui homines quendam ara-
 bitrarentur esse Oceanum, & qui eò vsq; enauigarent,
 non aliter se in exteriora maria ingredi crederent, quàm
 qui extra fretum Herculeum prouerberentur: quia, in-
 quit, inter ea, quæ nos admiramur, hoc maximum est.
 Caterum à mari Græci deinde regionem illam, quæ Biz-
 thyniæ, Paphlagoniæ & Cappadociæ obiecta, ei adiacet,
 Pontum denominârunt: quomodo & vicina ipsi COL-
 CHIS inde videtur appellata, voce, vt ego existimo, Ger-
 manica. Nam gurgitem Saxones adhuc hodiè propriè
 ita nuncupant, & fuisse olim Germanicæ linguæ vsum

A 3 in

in Colchide (sicuti ne nunc quidem ibi defuisse dicitur) Strabo planum facit libro 5. ubi ex Callimacho Polam Histriae à Colchis conditam, & lingua Colchica exules denotare, ait, cum sit Germanicum *Wassen* / hoc est, peregrinatio. Et si mallet ipse à sinu, cui Pola adiacet, nomen id urbi datum, ut respondeat Saxonico *Poel*, id est, sinus seu aqua collecticia. HISTROS quidem Colchorum fuisse colonos, Iustinus tradidit: ut nomen eorum non discernam à Germanico *Oster*, quasi dicas Orientales, seu ex Oriente profectos: Vnde & Danubium cognominatum aliqui *Istrum* volunt, quod versus ortum fluat. Nec tamen fines Ponti certi & immoti constitui possunt, cum & antiquiores, inter quos Xenophon, regionem hanc Cappadociae accensere videam: Quod Strabo explicans, Cappadociam à Persis in duas Satrapias distinctam memorat, quarum maiorem, quae est Taurum versus, postmodum Macedones proprie Cappadociam, alteram Pontum nuncuparint: ut ita tum primum regionis haec appellatio esse verè coeperit. Ac mutauit Pontus etiam post id tempus fines suos saepissimè, prout scilicet Reges ipsi eos vel protulissent vel contraxissent: victoque tandem MITHRADATE Eupatore, multipliciter discerpitur à Pompeio, qui partem eius adiecit Bithyniae, cum qua & Ptolemaeus Pontum comprehendit, partem distribuit principibus, quorum auxilijs usus fuerat. Tamen me haud repugnantem habituri sunt, qui cum Strabone vocare Pontum malint tractum eum, qui in partibus Paphlagoniae, Cappadociae, Mariandynis, Cauconibus, paruit Mithradati Eupatori, in quo deinde nouum à POLEMONE Rege Polemoniaci nomen haesit.

Collocat

Collocat Strabo in Ponto gentes septem: MARI-
ANDYNOS, PAPHLAGONAS, CAPPADOCAS,
MOSSYNOECOS, CAVCONAS, CHALYBAS et
TIBARENOS: quibus aliq addunt MACRONES.

MARIANDYNOS cum Paphlagonibus, Cappa-
docibus, Mossynæcis & Macronib. ab Heneta deduco
firpe, & originem eorum refero ad RIPHAT & ME-
SECH. Nomen Mariandynorum est à THYNIS, à qui-
bus & Bithynos, Mædobithynos & Erithynos propa-
go: ac significatione idem esse censeo, quod Thyni mari-
timi, sicut Bithyni Thynorum sonant accolæ seu finiti-
mos. Bithynorum quidem partem cum cæteris Henetis
in Germaniam pôst delatam, consedisse ad Albim & Sa-
lam, testantur appellationes ab ijs reliquæ: Wettin/Wit-
tinburgf/ vulgò & corruptè Wittenbergf: Quomodo à
Mædis, & ipsis Henetorum gente, in eadem ora nomen
conseruauit vrbs Madeburga, à Sorabis vel Serbis, vt
Ptolemæus vocat, oppida Zörbeck/Zerbst. PAPHLAGO-
NES sunt, qui à Paphlagone, Phinei F, denominatos exi-
stiment: quod relinquo iam in medio, sicuti illud etiam,
quòd Plinius fluuium Cappadocem genti CAPPADO-
CYM nomen dedisse, ait: cum ex Iosepho constet, antea
MESCHINOS dictos, à MESECH, à quo & MAZA-
CAE vrbs appellatio defluxit, quæ post Cæsarea co-
gnominata Episcopum habuit BASILIVM Magnum.
MOSSYNOECORVM nomen Græci trahunt à ligneis
casis seu propugnaculis, quæ sua lingua Μόσσηνας voca-
ta, gens hæc inhabitârît. Ego à conditore MESECH id
dimanasse, cur dubitem, non video, neq; disiungendum
censeo à voce MESCHINI, quam de Cappadocibus
initio vsurpatam diximus ex Iosepho: suntq; eiusdem
gentis

gentis denominationes, MOSCHI & MOSSYNOE
CI, à quibus postea ijs in locis reliqua mansit appellatio
Moschicorum montium. Ipsi enim inde progressi, pau-
latim ad Occidentem & Septentrionem accesserunt, vbi
condidere MOSCHOVITAS seu RVSSOS: qui Tartar-
ici imperij iugo excusso, latè iam ibi, ac versus ortum
etiam, dominantur.

CAUCONAS neq; nomine neq; origine discerno à
CAVCIS Germanis, quorum eos facio reliquias, quòd
cæteris vnà cum Ascanijs & Cimbris ex Asia digressis,
isthic fortè remanserint. Quànquam & in Peloponneso
Cauconum nomen reperitur, vt ibi quoq; partem eo-
rum consedisse, opiner. Diuersos enim, & stirpis atq;
originis diuersæ, Græcia habuit initio colonos: suntq;
gentes ipsæ in perpetuis istis primorum temporum mi-
grationibus variè & inter se & cum alijs commixtæ.
Strabo quidem annotauit, tenuisse THRACES Atti-
cam, Bœotiam, Phocidem, Eubœam: quos à nostris gen-
tibus non omnino separandos, alibi demonstrauimus.
Nominat idem quoq; in Laconica TEVTHRONAM,
quam Germanicam vocem esse, & eandem prorsus cum
Teuthrania, planè haud ambigo. Sed euentius adhuc
istam de Ponticorum Cauconum cum nostratibus co-
gnatione sententiàm confirmat, quòd annumerètur Scy-
this: quorum nomen nostrarum propriè fuisse gentium,
& ab hisce reliquis deinde Septentrionalibus commu-
niter tributum, conuenit inter eruditos omnes.

CHALYBIBVS & TIBARENIS originem ean-
dè a signo, quam à THYBAL habuisse censeo vtrosq;
à quo

à quo Iosephus propagat HISPANOS. Nomen Chaly-
bium aliqui volunt esse ab Ebraeo IOBEL, quod signifi-
cat res nascentes in terra (ein gewechs der erden) nonni-
hil transpositis literis. Mihi verisimilius fit, profectum
id à conditore THYBAL: & facit Strabo eiusdem gentis
appellationes: CHALYBES, ALYBES, CHALDAEI,
HALIZONES: quas origine easdem tantum enuncia-
tione discerno. Tametsi ea interim minimè impugnem,
quæ de studio ipsorum circa res metallicas prodidere ve-
teres: qua occasione & in Hispaniam eos peruenisse, an-
notat Iustinus. TIBARENOS Diodorus à regione,
quæ TIBARIS ipsi est, nomen accepisse, putat: quod
quam mereatur fidem, apertum est omnibus. Ego idem
duco cum Hiberorum appellatione, præposito tantum
Germanico articulo: quod idem factum docti censent
de appellatione TVISCONES, cum sit ab ASCANE.
Ac significant HIBERI fossores (bergshewer) ab inquisi-
rendis metallis, vom hieben. Nam huius rei gentem istam
vnà cum Chalybibus studiosissimam extitisse, tradunt
omnes: Vnde factum puto, quod & in Sicilia sedes quæ-
siuere, quo duce SICANO eos appulisse, indeq; SICA-
NOS cognominatos, Solinus scripsit. Cumq; ibi institu-
to patrio diligenter metalla scrutarentur, & in eo labore
assidui essent, occasionem id figmento de Cyclopi-
bus, qui in terræ antris habitarent, dedisse arbitror. Dicerem
etiam fluvium Tiberim in Latio Tibarenorum nomen
conseruasse: siquidem loca ea à Siculis initiò possessa, ex
Halicarnasseo notum est. Addit his Strabo, Hiberos
Asiaticos condidisse Europæos in Hispania: vt verisimi-
le sit, cum Chalybibus huc eos migrasse. Habuit enim
Hispania metalla semper yberrima: & refert Diodorus,

B

Carthae

Carthaginenses prouentibus horum exercitus maxi-
mos è Celtis & Iberis seu Hispanis conducere solitos,
itaq; alienis opibus & sanguine imperium propagasse,
Apollonius TIBARENOS πολύρρηνας cognominat, à
pastionibus, vt CHALYBAS σμυγερωτάτης ἀνδρῶν, pro-
pter patientiam scilicet laborum & duriciem, Das sie sich
schmiegen vnd leiden konten.

Tamen præter hæc octogentes & Græcorum,
maximè verò Milesiorum, fuere in Ponto coloniæ plu-
rimæ, ac nominat ibidem Strabo HENETOS, à quibus
propagat VENETOS in Gallia & Italia.

Quæ habuerit initiò Pontus imperia, dicere certò
non habeo. Diodorus gentes ibi Barbaras à NINO sub-
actas paruisse deinceps Assyrijs, memorat: quod de
hisce nostris an intelligi conueniat, dubitari non im-
meritò ab attentò lectore posset: Quomodo illud etiam,
quòd Florus communes omnibus Reges attribuit, è
quibus antiquissimum nominat ARTHEAM: cùm de
Cappadocibus certum hoc sit, etiam ante Persicam mo-
narchiam Regibus eos peculiaribus vsos: ac præter-
quam quòd Ponticorum nomen sub Macedonib. pri-
mum in vsu esse cœpit, vt iam ostendimus ex Strabone,
& Chalybas, Mossynæcos & Tibarenos adhuc ARTA-
XERXIS Mnemonis temporib. sui iuris fuisse, prodidit in
ἀναβάσει Xenophon: Cui Strabo addit, Chaldæorum
& Tibarenorum imperio Mithradati Eupatori cessisse
Antipatrum quendam, cùm antea loca ea ferè potenti-
ores occupassent. Tametsi Herodotus Tibarenos &
Mossynæcos Persicis Satrapijs annumeret, Ergo vt ne
in re

in re obscura & dubia *αἰετὸς γόρεος* videamur, omiſſis
hiſce, accedo ad eius temporis Ponticam hiftoriam, quo
cum reliqua Aſia ceſſere Cappadocia & Pontus pri-
mum Medis, deinde Perſis: cum exinde regio peculi-
aris Pontus eſſe cœperit, diſtincta, vt dixi, Cappadocia à
Perſis in duas Satrapias, & alteri ex his poſtmodum
Ponti nomine conſeruato à Macedonibus, tum hoc ip-
ſum regnum noſtrum ſit ibi tunc conditum: Etſi qua
id factum ſit vel occasione vel tempore, ſciri certò
nequit. Tantum enim hoc annotauit Polybius, tra-
ditum maioribus MITHRADATIS, quem nos quin-
tum facimus, Ponti regnum à DARIO, non addita vlla
præterea notatione, quo vel numero vel cognomento
Rex ille Perſis imperarit. Ego tamen vt DARIUM Hy-
ſtaſpis putem accipiendum, in cæteris hoc quoq; permo-
ueor, quòd Cappadocia regnum tum ANAPHAË, cuius
maiores inde Medi eiecerant, redditum inueniam:
cumq; DARIUS omnium primus regnum Perſicum in
Satrapias diſtinxerit, impoſito ſingulis tributo, etiam
Cappadociam, ita vt demonſtrauimus, ab illo diuiſam, &
Mithradatis progenitoribus partem alteram, nempe
quæ ad Pontum Euxinum vergeret, traditam reor.

Incidunt igitur prima regni Pontici initia in impe-
rium DARIÏ Hyſtaſpis: Quanquam qui Mithradatem
Ariobarzanis præceſſerunt, ferè non niſi Satrapæ in hi-
ſtorijs nominentur, & ſecuti hanc rationem Plutarchus
& Appianus, in eodem quoq; Ponticum regnum ordi-
untur.

Cæterum quis ille, cuiusue nominis fuerit, cui Pon-
ticum regnum conceſſit DARIUS, deniq; quod ipſius

B 2 hanc

hanc ad rem interuenerit meritū, nusquam literis proditum reperimus. Tamen cū Florus proximè ARTHEAS subiungat ARTABAZEN, rectè de eo intelligi hoc posse, censeo; etiamsi non genitum ipsum è septem illis Persarum principibus, sed ex his vnum fuisse, mallem, id quod & ipsa tempora arguunt. Neq; obstat hic, quòd non reperiatur id viri nomen apud Herodotum. Fieri enim potuit, vt quod haberet ille proprium Herodotus retulerit, Florus verò quod officium ei dedisset, quomodo id Persicarum rerum scriptoribus est vsitatissimum: & scimus, esse hanc causam præcipuam, quòd Persarum Monarchæ adeò discrepantibus nominibus referuntur in literis sacris & Græcorum historijs. Approbòq; eorum coniecturam, qui terminationem BAZVS seu BAZES eandem faciunt cum vsitata hodie Turcis appellatione, BASSA, sicuti etiā Turcorum nomina, qui in ista dignitate constituti fuere; cum ea componi videmus à Paulo Iouio: vt ARTABAZES idem sit, quod magnus Bassa. De eo verò scriptorū sententiæ vt conueniunt magis, ita certiores etiā sunt, hanc Ponticorum Regum familiam ab ACHÆMENIDIS duxisse profapia: licet de propagine eius non omnes idem sentiant, cū alijs è septem Persarum principibus, de quibus à nobis dictum, alijs à CYRO & DARIO, deriuent, ita quidem, vt faciant MITHRADATEM Eupatora à DARIO vltimo, cognomento Codomano, decimum sextum. Sed priorem sequi sententiam rectius fuerit: cū alteram illam nō solum temporis ratio conuellat, sed & Cyrus & Darius ipsi distinctis procreati fuerint familijs, quæ tamen stirpis & originis essent eiùsdem, vt est apud Herodotum; & fuisse cæteroquin Persicos hosce Principes,

pes,

pes, quos e septem familijs propagat Iosephus, ex Achæ-
menidarum satu oriundos omnes, notum est ex Aeliano
& Iustino, quorum ille ACHÆMENE M Persicæ no-
bilitatis conditorem vocat. Vt credibile sit, DARIVM
regia dignitate ARTABAZEN ornasse, vt sibi nouoq; re-
gnò suo eò magis ipsū deuinciret: cū alioqui inter eos,
qui genere sunt pares, impares autem fortuna & dignita-
te, facile æmulatio existat, quæ deinde in rebellionem
& seditionem erumpere ferè assolet.

Prima itaq; Regum Ponticorum familia est ACHÆ-
MENIDARVM, seu ex Achæmenidīs ARTABAZAE:
tamen si quibus sobolis gradibus is ab Achæmene de-
scendat, & contingatur vicissim à RHODOBATO, cuius ab
eo prima apud scriptores mentio occurrit, sciri omninò
nequeat: quomodo etiam de ARIOBARZANE, quæ
MITHRADATE Rhodobati eum genitum fuisse, do-
cerent, alia nulla historiæ nobis argumenta suppeditant,
quàm quòd illi in regno successit. Nec minor hac occur-
rit difficultas de successoribus MITHRADATIS III.
quorum proximi duo quibus fuerint nominibus, nus-
quam traditur: nisi quòd Appianus alterum ex illis Mi-
thradatem appellatum, eo significare videtur, quòd MI-
THRADATEM Eupatora eius nominis sextum vocat,
qui nobis est septimus, annumerato videlicet Mithrada-
te Rhodobati. Interim tamen generis series inde à Mi-
thradate Ariobarzanis, vsq; ad Mithradatem Eupatora,
certissima est, & indubitata prorsus: cū tam Appianus
quàm Plutarchus hunc ab illo prominenti octauum. Et
consentaneum vero est, de prioribus familiae huius Re-
gibus pauciora in literas relata, quòd potentia essent tes-

maiori, vel etiam Perfarum metu, quibus parebant, nihil
auderent : donec tandem ARIOBARZANES, iugo ho-
rum excusso, primum in libertatem se vendicauit, dein-
de posteri ipsius nouis accessionibus paulatim aucti, & in
his Græcorum colonijs cum parte Cappadociæ, quam
& vniuersam interdum tenuerunt, indies vt imperij am-
plitudine, ita quoq; rebus præclare & fortiter gestis, facti
sunt celebriores. Finijt Achæmenidarum in Ponto re-
gnum DARIVS, Pharnacis II. F. cui post victoriam
in Philippis restituerat id M. ANTONIVS Triumvir,
reductum antea in prouinciæ formam à Pompeio : Cùm
in Bosporo Cimmerico sese aliquanto diutius conseruâ-
rit, concesso eo primùm PHARNACI II. à Pompeio,
& demũ MITHRADATI VIII. à CLAVDIO prin-
cipe, Quem quidem Mithradatem Darj. F. Mithrada-
tis Eupatoris nepotem, facio. Nam ab hoc oriundum fu-
isse, prodidit Dion : & ipse apud Tacitum inter maiores
suos nominat Achæmenem. Ac retinuit autem ibi re-
gnum Romanorum beneficio & permissu post Mithra-
datem COTYS frater : à quo quæ sit profecta posteris
tas, & num illa hoc dignitatis fastigium conseruârît, nus-
quam legitur. Certè & post id tempus regnatum in Bo-
sporo, non obscure scriptores indicant : inter quos Eu-
tropius & Sex : Rufus TRAIANVM Imp. Bosporano-
rum Regem in deditionem accepisse, scribunt. Addit his
Capitolinus, datum Bosporanis RHYMETALCEM
Regem ab ANTONINO Pio.

Immiscuere etiam sese Achæmenidis aliæ & nouæ
paulatim familiæ : quæ quidem res potentiam illorum,
quæ post uictum Mithradatem Eupatora vtcunq; ad-
huc

hil
o.
n.
in
m
n.
fi
e.
m
ir,
m
â.
o,
n.
a.
u.
es
e.
a.
ria
is.
o.
u.
o.
is
M

huc ipsis reliqua erat, maximè euerit. Ac fuere alia ex
familijs his alijs diuturniores. MITHRADATIS Per-
gameni, ASANDRI, SEMPRONII, cum ipsis simul
interière: Quamuis Asandrum ab Achæmenidis non
planè alienum fuisse opiner, quòd fortè in familias plu-
res se diuississent, quomodo ex ijs Phœnicem quen-
dam nominat Appianus. POLEMONEIUSq; posteritas
ceu partitò & alternatim Ponto & Bosporo cum Achæ-
menidis præfuerunt. Iccircò hanc alteram Regum Pon-
ticorum & Bosporanorum faciemus familiam. Quan-
quam neq; hæc diu floruit, extincta videlicet in Pole-
monis filijs: inter quos POLEMON Iunior, cum permuta-
tione facta accepisset à CLAVDIO Imp. pro Bosporo
Ciliciæ partem, Neroni Pontum volens permisit, paru-
itq; prouincia hæc ab eo tempore imperio Romano.
Enimvero multa docent, Romanos cæteroquin etiam
regias familias cùm omnes tum eas maximè, quæ poten-
tes antea fuissent, crescere in prouincijs noluisse, facileq;
interire passas (Vndè & Mithradates apud Iustinum
communes Regum hostes vocat) vt ne scilicet quis de-
sum superesset, qui generis sublatus fiducia, ipsorum
vsurpatam in eas dominationem impediret: Contraria
planè Persis consuetudine, qui Regum filios in honore
habere, ac si parentes fortè defecissent, his tamen prin-
cipatus restituere solebant, quomodo est apud Hero-
dotum.

COLATY

EFFI

EFFIGIES ALIQVOT
 PONTICÆ, E NUMMIS
 ANTIQVIS DESVMT AB.

MITHRADATIS
 EVERGETÆ.

MITHRADATIS
 EVPATORIS.

HYPSI.

HYPsicRATÆÆ, CON-
CVBINÆ MITHRADATIS
EVPATORIS.

Nummorum, vnde effigies hæc desumptæ sunt, amice Lector, copiam nobis fecit vir Clariss: D. Georgius Fabricius. Quod referendum ideo censui, ne fictas eas quis suspicaretur, & quantum hac parte viro illi mecum omnes debeant, intelligerent. Scribo etiam Mithradates per a in antepenultima, eorundem nummorum fidem secutus: quo loco impressi codices i habent.

C FAMI-

FAMILIA ET POSTERITAS ARTABAZAE, QVAE PRIMA PONTO ET BOSPORO IMPERAVIT.

ARTABAZES, oriundus ex regia Achaemenidarum stirpe, donatur Ponti regno ab DARIO Hystaspis: quod innuunt Florus lib: 2. cap: 5. Polybius lib. 5.

* * *

RHODOBATVS, memoratur à Laërtio in Platone: & desiderantur hic Reges, qui ab ARTABAZE regnarunt sub XERXE & ARTAXERXE Longimano, Persarum monarchis. Nam RHODOBATVM ad DARIi Nothi tempora refero.

MITHRADATES I. conspiravit cum CYRO iuniorē contra ARTAXERXEM Mnemona, Regem Persarum: cui per TISSAPHERNEM reconciliatus, Græcos auxiliarios frustra insidijs appetitos aperto Marte oppugnat, & repulsus, plurimos suorum amittit. Iunctus deinde amicitia cum CLEARCHO, tum exule, post Tyranno Heracliensium, reuocatum à civibus dimittit, pactus cum eo primum patriæ prodicionem: in qua re ab homine perfido delusus, cum amicis capitur, & ingenti pecunia mulctatur. Locavit PLATONI statuam in Academia cum hac inscrip-

inſcriptione : MITHRADATES, RHODOBATI F.
PERSA, MYSIS IMAGINEM PLATONIS DICAVIT.
Diodorus, Gemistus, Laërtius, Suidas, Iuſtinus. Xenophon
Cappadocia Satrapam nominat. Notat perfidiam eius Polyænus
lib. 7.

ARIOBARZANES, Satrapa Phrygia, defecit ab Ar-
taxerxe Mnemone, cum & cæteri maritimorum locorum præfecti
cum ipſo ſe coniunxiſſent, & TACHOS, rex Egypti, & Græco-
rum ciuitates in Aſia, & Lacedæmonij contra Perſas arma ex-
pedirent : Aſiaq; obſeſus ab Autophradate, AGESILAI regis
interuentu liberatur, qui idem & Seſtum ei conſeruauit, quam op-
pugnabat Corys. Vt Lacedæmonios Thebanis conciliaret, Philo-
ſcum quendam Abydenum ad utroſq; ablegat, eamq; operam uanam
expertus, diligenter pecunijs inuat Lacedæmonios. A Mithrada-
tis obitu Ponto potitus, regnauit annos 26. Xenophon in ἐλλ. γ. &
de laudibus Ageſilai, Demofthenes, Diod. lib. 15. & ſeq: Plutar-
chus, Polyænus, Gemistus. Meminere Athenæus libro 10. cap. 1.
Ariſtoteles 5. Politic.

MITHRADATES II. ſucceſſit patri: cumq; poſt obi-
tum ALEXANDRI Magni adiunxiſſet ſe ANTIGONO,
& ob ſomnium quoddam ſuſpectus huic eſſe cœpiſſet, monitu DE-
METRII Poliorceta clam fuga ſalutem quaerit, nec niſi ſex co-
mitatus equitibus, recipit ſe in Paphlagoniam : vbi Ciniatis, quod
C 2 caſtellum

castellum fuit munitissimum, vsus receptaculo, regnum inde pa-
ternum recuperat, & transmittit ad posterum. Strabo, Appianus,
Plutarchus. Diodorus, Cium Mysia & Arrinam Mithradatem
tenuisse, & quod ad Casandrum defecisse putaretur, Antigoni iussu
interfectum refert, anno regni vicesimo quinto.

MITHRADATES III. regnavit annos 36. Protulic
regni fines in Cappadociam & Paphlagoniam, eaq; re posteris
æmulationis & contentionum perpetuarum cum vicinis hisce re-
gnis causa in dedit. Diodorus lib. 20.

MITHRADATES III.

FILIVS ἀνώρου

Neutrum ex his scri-
ptores nominant: sed
familie gradus hosce
cum aliqua alterius
ex ipsis nominis signi-
ficatione conseruaue-
re nobis Plutarchus
& Appianus.

MITHRA

MITHRADATES. V. fecit bellum Sinopensibus, quod Rhodiorum auxilio tum ab ijs defensum fortiter, post maxima- rum calamitatum illis initium extitit. Usus est amicissimis ACHABO & ANTIOCHO Magno, Regibus, quorum utri- que filias collocavit. Polybius lib. 4. 5. 7. Meminit eius Iusti- nus libro 38. & quæ dotis nomine ipsi à SELEVCO Callinico concessa fuerint, exponit: gloriaturq; ibi de ista sua origine Mi- thradates Eupator.

Nupta fuit Mithradati Filia SELEVCI Callinici, re- gis Syriae, è qua nascuntur PHARNACES & due Laodice.

PHARNACES. I. renouat bellum contra Sinopenses, & grauisima obsidione defatigatos, imperij iugum accipere cogit: de qua iniuria post frustra à Rhodijs accusatur apud Romanos. Li- uius libro 10. Decad. 4. Strabo lib. 12. vbi quidem Mithrada- tem Eupatora Sinope natum fuisse, & propterea exornatam hanc magnificè regni metropolin fecisse, ait. Meminit etiam Pharnacis Iustinus, & à Romanis per cognationum arbitria succedaneum EVMENI. II. regi Pergameno, datum scribit. Nam fuisse cum hoc ipsi, itemq; ARIARATHE V. rege Cappadociae, rerum quarundam controuersiam, docet Liuius ibidem. Puto eundem esse, à quo Plinius lib. 25. cap. 4. Pharnaceon herbam denomi- natam tradit. Nam & Mithradatem Eupatora, nepotem, rei herbariae studiosissimum extitisse, & Eupatoriae herbae de se nomen reliquisse, constat.

LAODICE maior, fuit cum ANTIOCHO Magno, rege Syriae. Polybius lib. 5.

LAODICE minor, nupsit ACHAEO, qui Asia regem se
nominavit contra Antiochum Magnum. Polybius lib. 8.

PHARNACES. I. filium vnicum reliquit MITHRA-
DATEM,

MITHRADATES VI. cognomento *ἑνεργέτης*, iuvat
Romanos contra Carthaginenses, bello Punico postremo, & cum
ijsdem oppugnat ARISTONICVM, qui post ATTALVM
Philometora hereditatis nomine Asiam sibi vendicabat: ideoq̄ so-
cius & amicus P. R. appellatus, donatur maiore Phrygia. Reno-
uata deinde controuersia, quæ patri cum Cappadocibus fuerat, eos,
quoad in vita manet, hostiliter persequitur. Interficitur per sum-
mam fraudem Sinopæ à familiaribus. Strabo lib. 12. Appianus
in Mithradat: Iustinus lib. 37. & seq: Orosius lib 5. capit. 10.

Liberi fuere MITHRADATI Evergetæ MITHRA-
DATES, LAODICAE duæ, Filius *ἀράριος*, Rhoxane,
Statyra, Nissa.

MITHRADATES VII. cognomento Magnus & *Εὐ-
στάτης* & *Διόνυσος*, suscipit paterni regni successionem, annum
ætatis nondum egressus undecimum: euitatisq̄ tutorum & coniu-
gis Laodices insidijs, regnat annos 56. seu vt alij habent, 60.
qui & vixisse eum volunt annos 72. Auxit auiti principatus am-
plitudinem in cæteris prouincijs Bosporo Cimmerio, tradito ipsi à
PARYSADE ultimo, càm contra Barbaros vicinos is defende-
re se regnum posse desperaret. Quos Barbaros deinde DIO-
PHANTVS, vnus è regijs ducibus, bello adortus, confligit acie
cum RHOXANIS, qui nunc sunt RVSSI & MOSCHI,
casus

caesis eorum ad 50000. Iussus à Romanis abstinere Paphlagonia, quam Rege vacuum inuaserat cum NICOMEDE Bithynio, occupauit Cappadociam, interfectis ibi duobus Regibus, & fugato tertio: cumq; non multò post Nicomede mortuo immisisset Bithyniæ fratrem illius SOCRATEM Chrestum, & auxilia denegaret Romanis, reducturis in Cappadociam ARIOBARZANEM, in Bithyniam NICOMEDEM vltimum, spoliatur maiore Phrygia. Eam ut recuperaret, simulq; Nicomedis vlcisceretur iniurias, quas Romanorum impulsu is Ponto intulerat, bellum & ipsi & Romanis fecit grauissimum, quod binis inducijs interruptum extendit sese in annum trigesimum, seu ut alij habent, quadragesimum, alij quadragesimum secundum, alij etiam quadragesimum sextum: suntq; vtrinq; acceptæ & datæ clades maxima, necatis per Asiam vno Mithradatis edicto, & quidē die vno, 150000. Romanorum ciuium. Tandem victus à Pompeio ad Stellam Armenia, vbi patrum nostrorum memoria dimicauit cum TAMERLANE Tartaro BAI AZETES I. Imp. Turcorum, fugaq; perdifficili reuersus in Bosphorum, opprimitur per seditionem à PHARNACE F. cum & amicorum plurimos antea occidisset, & exercitum profectioe ad CELTAS, quò ducere hūc constituerat, bellum isthic contra Romanos renouaturus, planè à se alienasset. Appianus, Plutarchus, Dion, Strabo, Pausanias, Suidas, Cicero, Florus, Iustinus, Orosius, Eutropius. Scribunt Plinius, Solinus, Valerius, Quintilianus, Gellius, duarum & viginti gentium, quas sub ditione haberet sua, Mithradatem calluisse linguas, ita ut sine interprete alloqui singulas posset. Pro vno amico fidei, LEONICO, capto à Rhodijs, omnes hostium captiuos permutauit, ut idem Valerius: aliquando fortuna, semper animo maximus, ut Velleius: tantaq; vi corporis, vt equos sexu-

inges

ges regeret, ut ait auctor de viris illustribus. Inter scriptores herbarum & plantarum Epihanus Mithradatem Regem recenset: ac assignatur ei inuentio antidoti cuiusdam, Mithradatici nomine hodie quoque noti, quo contra venena ita se munit, ut postea à filio obsessus, frustra vitam his expellere conatus sit, & ne in hostis perueniret potestatem, BITHICO Gailo (Sic enim pro Bithoco lego, cum sit Germanicum Wittich) iugulum ferendum præbuerit. *V*sus est canibus ad custodiam corporis, quibus hostes ac insidiatores arceret, item, ut Aelianus tradidit, tauro, equo & ceruo, mansuefactis, qui dormiente ipso aduentantes proderent suis vocibus. In elogio quodam Pompeij, quod incisum Roma fuit tabula aenea, victoria de Mithradate cum factis eius insignibus commemoratur, & ipse apud Lucanum de ea sic gloriatur:

*Idem per Scythici profugum diuortia Ponti
Indomitum Regem, Romanæq; fata morantem,
Ad mortem, Sylla felicior, ire cõegi.*

LAODICE maior, fuit in matrimonio fratris Mithradatis, quo profecto in *Asiam*, speculatum ibi regionũ & urbium situs, cum in amicorum concubitus se proiecisset, & reuerso venenum parasset, iussu eius interficitur. *Iustinus lib: 37.*

Filius ἀνώρου Ⓞ, occiditur à fratre. *Strabo lib. 12. Appianus in Mithrad.*

Laodice minor, nupsit ARIARATHI. VI. regi Cappadocia, deinde Nicomedi III. regi Bithynia. Iustinus.

Rhoxane

Rhoxane & Statyra permanent innuptæ ad annum ætatis
vsq; quadragesimum: tandemq; fratris iussu venenum bibere co-
actæ, ut ne scilicet in LVCULLI potestatem viuæ perueni-
rent, Rhoxane quidem multa ob id in Regem execrata est, Sta-
tyra verò eam laudauit, quòd in discrimine vitæ, ipsarum, ut libe-
ræ & castæ morerentur, curam gereret. Plutarchus in Lucullo.

NISSA, venit in Luculli potestatem, captis Cabiris, vi-
carij donatur. Plutarchus in Lucullo.

Coniuges MITHRADATES Eupator plures & diuer-
sas habuit: è quibus nominantur LAODICE soror, quæ pe pe-
rit Drypetinen & filium ἀνώρου: MONIME Milesia, BE-
RENICE Chia.

Drypetine, duplici ordine dentium admodum deformis, fugæ
patris, à Pompeio deuicti, comes exitit: à quo ob morbum, quo
afflicta cæperat, in Sinhorio castello cum Menophilo Eunucho
relicta, obsidetur mox à Manlio Prisco: cumq; nulla euadendi spes
esset, Eunuchus, ut vtriusq; pudori consuleret, ferro illam seq; tru-
cidat. Valerius lib. 1. cap. 8. Ammianus lib. 16.

Filius, nascitur patre Asiam perlustrante. Iustinus.

Concubinas etiam MITHRADATI scriptores attri-
buunt plurimas: è quibus non nisi duarum referuntur nomina,
nempe STRATONICAE & HYPsicRATAE AE.

STRATONICE nascitur Xiphares F. Plura de ea Ap-
pianus & Plutarchus.

D

Xipha-

Xiphares, interficitur à patre, eadem
ex aduerso matre spectante: quam ob
arcem quandam cum thesauris Pompeio
traditam, ita ille vlcisci satageret. Plu-
tarchus in Pompeio, Appianus in Mi-
thradat. Orosius Exipodram vocat.

HYPsicRATAEA, in concubinis **MITHRADAE**
TEM tam constantissimo amore prosequitur, ut eius caussa præ-
cipuum formæ suæ decorem in habitum virilem conuerterit, con-
sisq; capillis, equis & armis se assuefecerit, ut laboribus eius atq; pe-
riculis interesset: victoq; demum à Pompeio, ac per efferas gen-
tes fugienti, fida comes adhaeserit. Valerius lib. 4. cap. 6. coniu-
gem Mithradatis, & reginam, vocat: qui cum & nummus supra
positus conuenit. Nos sequimur Plutarchum.

Reliquæ **MITHRADATIS** tam coniuges quàm concu-
binæ quibus fuerint nominibus, ignoratur: Tamē liberi eius nomi-
nantur sedecim, de quibus hanc sequor seriem: Ariarathes, Ar-
cathias, **MITHRADATES**, **MACHARES**, **PHARNA**
CES, **CLEOPATRÆ** duæ, Mithradatia, Nissa, Artapber-
nes, Cyrus, Darius, Artaxerxes, Oxatres, Orsabarhis, Eupatra.

Ariarathes, expulit patris iussu è Cappadocia **ARIO**
BARZANEM Regem, cumq; tam præclaro facto mox sibi inui-
diam illius parasset, mandato eius veneno necatur. Appianus in
Mithradat. Plutarchus in Pompeio, Iustinus.

Arcathias

Arcathias, missus à patre cum copijs in Macedoniam, quæ exiguis Romanorum presidij firmata esset, breui vniuersam perdomat, moxq; inuasurus in SYLLAM, oppugnantem ATHENAS, morbo oppressus, moritur circa Tydeum. Appianus in Mithradat.

MITHRADATES, Colchis deposcentibus Rex à patre datus, eaq; re illi de insidijs factus suspectus, atq; comprehendi iussus, trucidatur in vinculis. Appianus in Mithradat.

MACHARES, donatur à patre regno Bospori: quo victo & pulso, cum societatem iniuisset cum LUCULLO, promissa ipsi corona aurea, sic patrem exacerbauit, ut desperatione uenia, quam frustra per legatos petiuerat, & grauioris supplicij metu, manus sibimet ipsi intulerit. Appianus in Mithrad: Plutarchus in Lucullo. Florus in Epit. lib 98. Lacharem vocat. Dion ait per familiares occisum suos, à Mithradate pecunia corruptos.

PHARNACES. II. Mithradatis filiorum honoratissimus, & ad regni successionem destinatus, victum à Pompeio tollere per insidias conatur: qua re prodita, cum salute donatus, apertam seditionem concitasset, & conciliatis sibi ijs, qui ad comprehendendum ipsum missi fuerant, patrem Panticapæi obsidisset, etiam fugæ illi, quantumuis suppliciter roganti, copiam denegat, arceq; dedita, spirantem adhuc & palpitantem satellitibus conficiendum præbet. Ergo parricidio & scelere tam nefando Bosporo positus: quæ regio sola è tot provincijs Mithradati reliqua manserat: traditoq; patris cadauere, Rex atq; amicus à Pompeio appellatus, regnat annos 15. Post pugnam Pharsalicam Casari se

D 2 commen-

commendaturus, propterea quod nulla Pompeio misisset auxilia, ceu amicitia desertor cum contumelia reijcitur: Quod ut vindicaret, simulq; paternum regnum recuperaret, illo bello Alexandrino distento, occupat Colchidem, peruastataq; Armenia, Cappadocia, Bithynia, & Domitio Caluino, cui Caesar Asiam cum finitimis prouincijs commendarat, in fugam coniecto, Pontum quoq; non magno negotio recipit: Cumq; prouincijs hisce Casari eas repetenti cedere postea nollet, & vltro etiam bellum ei inferret, profligatur ad Zelam adeo & celeriter & facile, ut Caesar victoriã amicis significaturus, Romam scriberet: Veni, vidi, vici: ac reuersus ex fuga in Bosphorum, interficitur ab Asandro, anno atatis quinquagesimo. Strabo, Plutarchus, Appianus, Dion, Suidas, Hirtius, Velleius, Suetonius, Florus, Eutropius, Orosius.

CLEOPATRA maior, cognomento *σελήνη*, collocata TIGRANI, regi Armeniae, nefario ab eo parricidio Seleucia occiditur. Strabo, Plutarchus, Iustinus.

Cleopatra minor, à patre vnice dilecta, eripitur Phanagoriensis obsidionis periculo, dicrotis ad hoc praemis. Appianus.

Mithradatia & Nissa, destinate in connubiũ Egypti & Cypri regibus, veneno se necant, obsesso patre à Pharnace. Appianus.

Artaphernes, Cyrus, Darius, Artaxerxes, Oxatres, Orsabarís, Eupatra, capti Phanagoria à Castore, & Pompeio traditi, Romæ in triumpho ducuntur. Appianus in Mithradatico: qui cum de filijs Mithradatis conuenit Plutarchus, sed pro filiabus sororem eis adiungit. Aliter de eadem re Orosius lib. 6. cap. 5.

PHARNACE II. geniti sunt DARIVS & DYNAMIS. Meminit Strabo & aliorum Pharnacis filiorum, qui
Arsacem

Asfacen quendam res novas molientem, & occupato Sagyllo castello, tyrannidem affectantem, captum trucidârint, sed nominibus ipsorum omiſſis.

DARIUS recepit Ponticum regnũ à M. Antonio Triumuiro, uictis ad Philippos Caſſio & Bruto. Appianus lib. 5. de bellis ciuilibus.

DYNAMIS, à patre inter pacis conditiones Caſari Dictatori in matrimonium oblata, nupſit poſt eadem illius Aſandro, à quo regni hæres inſtituta, dotis loco primum id Sempronio deinde Polemoni attulit. Appianus, Dion.

¶ *Ceterum cùm Boſporanum regnum PHARNACI II. ademtum paruerit aliquantiſper alienis, qui tamen partim neceſſitudine, partim affinitate Achamenidis iuncti eſſent, prætereundi hinc à nobis minimè fuere, ſuntq; nomina horum: MITHRADATES, ASANDER, SEMPRONIUS.*

MITHRADATES, Pergamenuſ, natus è pellice Mithradatis Eupatoris, patre Adabogione, tetrarchicæ Galatarum ſtirpis viro, & regijs diſciplinis apud eundem Mithradatem imbutus, adduxit auxiliares Caſari copias contra Alexandrinos: ob quod meritum poſt victum Pharnacem Boſporo donatus, interimitur ab Aſandro. Strabo, Iosephus, Appianus, Hirtius.

ASANDER, præpoſitus Boſporo à Pharnace Rege, longius illi in Romanorum ſines progreſſo fidem frangit & rebellat, nec multo poſt victum à Caſare occidit: cumq; Dynamin uxorem duxiſſet, regnum ſibi vendicat, quod fortiter deſenſum contra Mithradatem Pergamenum, deinde quoad vixit, retinet. Di-

on, Serabo, qui quidem ipsum nunc Casandrum nunc Lysandrum
vocat, corruptis sine dubio exemplaribus. Appianus aliter nonni-
hil de his explicat.

SEMPRONIVS, Mithradatis se nepotem, & ab
AVGVSTO Casare Bosporo donatum simulans, ducit post
Asandri fata Dynamini: regnumq; ita fraude adeptus, fraude
rursum amittit, interfectus paulò post suorum conspiratione.
Dion.

DARIO procreatos censemus MITHRADATEM
& COTYN.

MITHRADATES VIII. consequitur Bosporanum
regnum à CLAVDIO Imp. cui pro parte Cilicia concesserat id
Polemon: nec multò post à Romanis extorris actus, profugit ad
EVNONEM, regem Adorsorum: cuius rogatione atq; opera
salute donatus, Romam captivus abducitur: nihil prorsus ista ca-
lamitate fractus, sed omnem fortunæ impetum fortiter perferens.
Dion lib. 60. Tacitus lib. 12. Plinius lib. 6. cap: 5.

COTYS, adiunxit se Romanis contra Mithradatem
fratrem, eoq; factò regnum illi ademptum familie conseruat: de
qua tamen nihil ab auctoribus proditum reperitur: etsi &
post ipsum regnatum in Bosporo constat.

FAMI.

FAMILIA ZENONIS LAODICENSIS.

Zeno, orator Laodicensis, affectit patriam multis & magnis ornamentis. Strabo libro 12. Reliquit filium POLEMONA.

POLEMON. I. donatur ab Antonio post praelium in Philippis Ponti parte ea, quæ ad Cappadociam vergit. Eundem ad Parthicum bellum secutus, peruenit in hostium potestatem post Stadiani Ducis cladem, dataq; pecunia rursus dimittitur: Quem tam acerbum casum ut noua liberalitate subleuaret Antonius, permittit ei minorem Armeniam. Missus ab AGRIPPA, genero Augusti Caesaris, contra Sempronium, Bosporanos caso illo nihilominus arma contra se ferre ausos, praelio superat, ductaq; in matrimonium Dynami, cum Colchis in potestatem suam suscipit. A quo tempore cum varijs bellis vicinos Barbaros fatigaret, interq; hos Aspungitanos per insidias & amicitie simulatione opprimere conaretur, proditis ijs, praelio ab hoste excipitur, & captus, trucidatur. Strabo lib. 11. Appianus lib. 5. de bellis ciuilib; Dion. lib. 49. & 54.

Fuere Polemoni coniuges duæ, DYNAMIS, Pharnacis II. F. & PYTHODORIS, Pythodori Nyssaensis, hominis prædiuitis F. è qua suscepti sunt ZENO, POLEMON, Filia *αὐτῶντος*.

ZENO, cognomento Artaxia, euocatus ad regnum ab Armenijs, inauguratur à GERMANICO Cesare, Artaxatae diadema & sceptrum ei tradente: cum emulatione morum & cultus,

us, quibus iam inde à pueritia insueuerat, id gentis studium sibi conciliaffet. Tacitus.

POLEMON. II. obtinet paterni regni successionem à CALIGVLA Imp. sed pro Bosphoro accipit pòss. à Claudio partem Cilicia. NERO etiam permissu ipsius Pontū in prouinciam redegit, qui Polemoniacus inde vocari cœpit. Vt potiretur nuptijs Berenices, filiaë AGRIPPÆ prioris, regis Iudæorum, circumcidi se passus esſ: cumq; illa ebrietate eius & intemperantia offensa, rursus matrimonium eius deseruisset, ipse quoq; Iudaismo abiecto ad gentiles superstitiones redijt. Iosephus lib. 20. Antiquit. Iudaic. Dion, Suetonius, Victor, Eutropius.

Filia ἀνάρομος, nupsit Coryi Sapeo: quo interfecto, in viduitate permansit. Strabo libro 12.

L I P S I Æ

Johannes Rhamba excudebat, 1570.

bi

à

r-

m

js

i-

r-

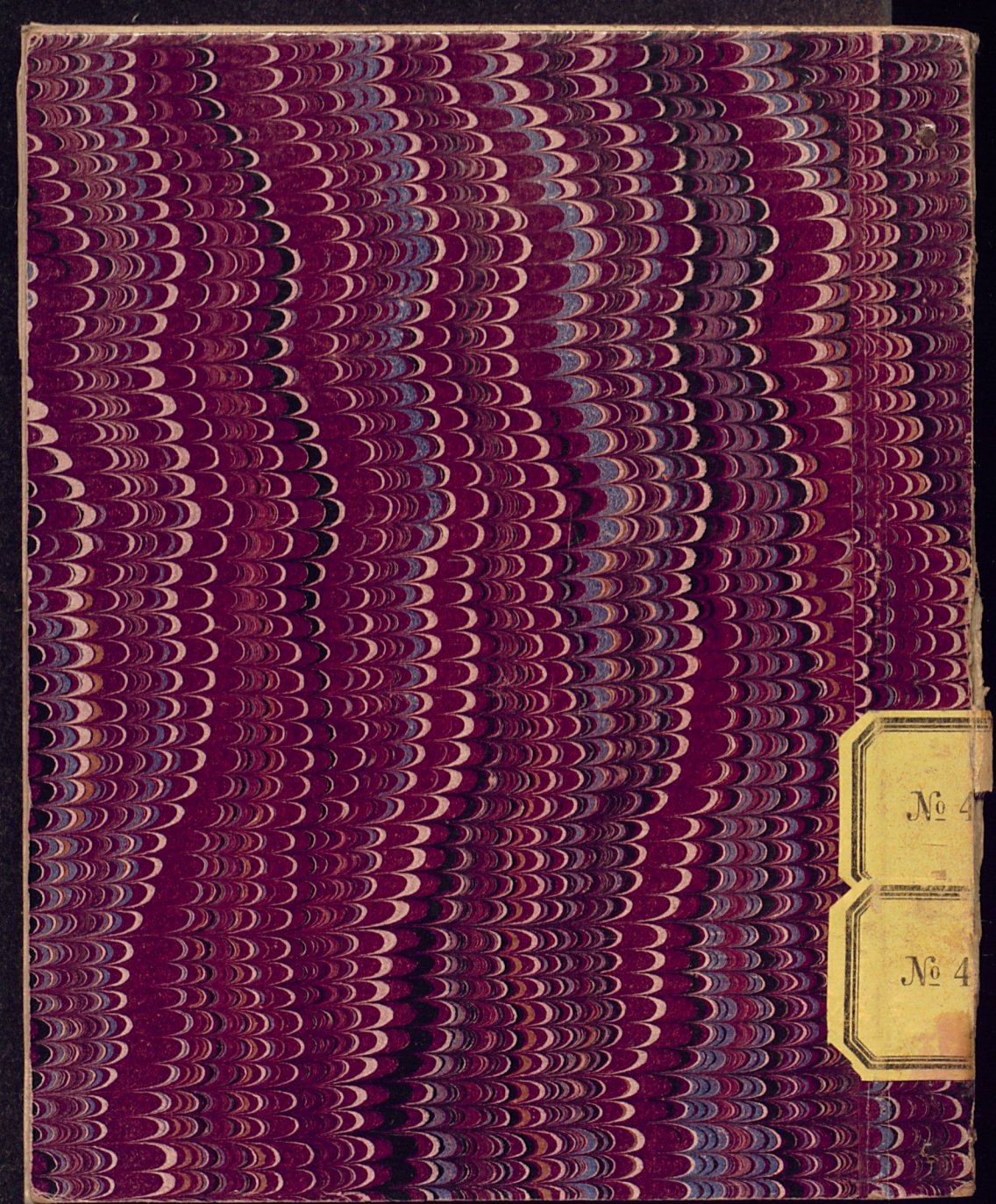
h-

t.

in

X 2425129

№ 4

№ 4

IN EADEM.

*MITIS hic est Vrsus, rectoq; incedere vultu
More hominum suenit: Ne fugite hinc homines.
Omnes humanos decet esse: At propria stirpis
Bernstenia virtus est, placido esse animo.*

Petrus Albinus Niue-
montius.

LIPSIÆ,

FAMILIÆ

REGVM PON-
TICORVM ET BOSPO-
RANORVM, EX STIRPE
ACHAEMENIDARVM ET ZENONIS
Laodicensis: quæ à D A R I I Hytaspis temporibus
vsq; ad imperium CLAVDII, regnârunt
annos circiter D. LX.
edita

A

REINERO REINECCIO
STEINHEMIO.

GEORGIVS FABRICIVS.

*Bosporus, & tellus tulerit quos Pontica Reges,
REINERE ingenio notius ecce tuo est.
Vis atrox animi nulli diuturna: ter hosti*

